

στος καὶ παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις καὶ παρὰ τοῖς ἡμετέροις, τούλαχιστον ὅσους ἐγὼ ἐνέτυχον, οἷον, Pougueville, Buchon, Emile Irampert, Scrofani, Kourtius, ἐκ τῶν σοφῶν Εὐρωπαίων· Μελετήφ τῷ Γεωγράφῳ, Λωρέντη, τῷ ἐξόχως ὀτρυνῶν θεράποντι τῶν Μουσῶν, κ. Ῥαγκαβῇ καὶ εἴτινι ἄλλῳ ἐκ τῶν ἡμετέρων γεωγράφων¹. Ἄλλ' ἤδη μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἐρείπιων τῆς «*Morjotáδας*» προστίθεται εἰς ἔτι παράγων εἰς τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος συμβαλλόμενος ἀρκετὰ τούλαχιστον εἰς τὴν εὐόδωσιν τῶν ἐρευνῶν τούτων· ὦστε τοῦ λοιποῦ δὲν δυνάμεθα νὰ ἀπορρίψωμεν ἀπολύτως τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀραβῶς Γεωγράφου, Ἰβν-Σαΐδ, περὶ οὗ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ὁ λόγος, διότι φαίνεται νῦν ἐχόμενος τῆς ἀληθείας πολὺ μᾶλλον ἢ ὁ ὁμογενὴς αὐτοῦ Ἑδρσί, ὅστις καθὰ λέγει ὁ κ. Παππαρηγόπουλος, οὐδένα λόγον ποιεῖται περὶ τῆς πόλεως ταύτης εἴτε διὰ τὸ ἄσημον αὐτῆς ἐν τῇ ἐποχῇ αὐτοῦ, εἴτε διὰ τὴν εἰς προγενεστέρους τοῦ Ἑδρσί χρόνους ἐξαλειψῖν αὐτῆς ἐκ τοῦ Καταλόγου τῶν Πελοποννησιακῶν πόλεων. Διὸ οὔτε τὸ βιβλίον τῆς Κουγκέστας, οὔτε τὸ χρονικὸν τοῦ Μωρέως, οὔτε αὐτὸς ὁ Ἑδρσί ποιεῖται μνείαν αὐτῆς, εὐλόγως.

§ ι'. Ὡσαύτως λίαν βεβαιασμένη φαίνεται καὶ ἡ ἐτυμολογία τοῦ σοφοῦ von lingenthal περὶ τοῦ τύπου «*Amorea*» ὅτι δηλὰ προῆλθεν ἐκ τοῦ τύπου Ἀνόρειος, Ἀμόρειος κλπ. ἐπειδὴ καὶ ἐν Φρυγίᾳ τῆς Ἀσίας ὑπῆρχε περιώνυμος πόλις ἀρχαία, Ἀμόριον καλουμένη, ἥς τὰ ἐρείπια ἀνεκάλυψε τῷ 1836 ὁ Ἀγγλὸς Ἀμιλτων ἐν τινι πενιχρᾷ κώμῃ ὀνομαζομένη Τουρκιστὶ «*Ἀσσιάρ-κιοῖ*»². Λοιπὸν καὶ ἐν Φρυγίᾳ τὴν αὐτὴν μέθοδον τῆς ἐρμηνείας τοῦ σοφοῦ von lingenthal ἐφαρμοστέον; τὴν αὐτὴν καὶ ἐν Τριφυλίᾳ διὰ τὰ ἐρείπια τῆς *Morjotáδας*; Ἄλλ' ἐνταῦθα ὑπάρχουσι λόγοι καὶ ὄρη, ὥστε ἡ πανάκεια τῆς μεθόδου ταύτης ἐφαρμόσιμος οὐκ ἔστιν· οἱ δ' ὄροι, Ἀνόρειος, Ἀμόρειος τοῦ von lingenthal ὅλους παρασάγγας τῆς ἐφαρμογῆς ἀπέχουσιν.

(ἔπεται συνέχ. Γ'. Μέρους)

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Ἡ εὐφυΐα μορφοῦται ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὁ χαρακτήρ. (Gothe)

Εὐκολώτερον εἶνε νὰ κρατήτῃ τις ἄνθρωπος πεπυρωμένον ἐπὶ τῆς γλώσσης, ἢ λόγον μυστικόν. (Σωκράτης)

Τὸ πνεῦμα καὶ ἡ εὐφυΐα εἶνε συνώνυμα τῆς μωρίας ὅσακις δὲν κυβερνῶνται ὑπὸ τοῦ ὀρθοῦ λόγου.

Ὁ ἔχων πνεῦμα δύναται πολλάκις νὰ ᾔη ἀνόητος ἄνθρωπος, οὐδέποτε ὅμως ὁ ἔχων κρίσιν. (Larochevoucauld)

Μὴ ἀπόβλεπε εἰς τὸ ἐνδυμα, εἰς τὸ γένος, εἰς τὴν τάξιν, εἰς τὴν οὐσίαν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀνδρός, ἀλλ' εἰς τὰς ἐκδουλεύσεις αὐτοῦ, εἰς τὰ ἐξαιρέτα αὐτοῦ πλεονεκτήματα, ἥτοι εἰς τὰς καλὰς τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ιδιότητας.

* *

Ὁμίλουν περὶ τῆς πικρίας, τὴν ὁποίαν προξενεῖ ἡ συναίσθησις τοῦ γήρατος, ἐνώπιον χαριεστάτης τινὸς ἐξηκοντούτιδος. Ἄλλ' ἡ καρδία οὐδέποτε γηρασκει, εἶπεν ἐξ ἀβροφροσύνης εἰς τῶν φίλων τῆς.

Ἀλήθεια, ἀπήντησεν ἐκείνη, ἀλλὰ δὲν τῆς ἀρέσει νὰ κατοικῇ εἰς ἐρείπια.

Ἐβδελύχθη πάντοτε τὴν ἀχαριστίαν· νομίζω δὲ ὅτι καὶ εἰς τὸν διάβολον ἂν εἶχον ὑποχρέωσιν τινα θὰ ἔλεγον καλὸν τινα λόγον διὰ τὰ κέρατά του. (Βολταῖρος)

Οὐδέποτε πρέπει νὰ πλήττῃ τις γυναῖκα, ἔστω καὶ δι' ἄνθους. (Ἰνδικὸν λόγιον).

Ἡ γυνὴ εἶνε ὃν ἀσθενὲς, εὐπαθὲς, ἐτοιμόδακρυ, ὃν ὅπερ ὁ ἀνὴρ ὀφείλει νὰ περιποιῇται, νὰ ὑπηρετῇ, νὰ βοηθῇ καὶ περιβάλλῃ διὰ τῶν ἑαυτοῦ φροντίδων, οὗ τινος ὀφείλει νὰ στερεοποιῇ τὸν χαρακτήρα, νὰ διαπλάττῃ τὸ πνεῦμα καὶ ἀνυψῶν αὐτὴν εἰς τὴν γνῶσιν τῶν ἱερῶν τῆς οἰκογενείας καθηκόντων νὰ τὴν μυσταγωγῇ ἐπὶ τέλους εἰς τὸν μοναδικὸν αὐτῆς ἐν τῷ βίῳ προορισμόν, ὅστις εἶνε ὁ τῆς συζύγου καὶ τῆς μητρός. (Michelet)

Κατὰ τοὺς Λιθουανούς, γράφει ἡ Κα Δώρα Ἰστρίας, αἱ γυναῖκες ἔχουσι μακρὰς ἐσθῆτας καὶ μικρὸν πνεῦμα. Παρὰ τοῖς κατοικοῖς τῆς Γεωργίας ἡ ἀξία μιᾶς νεάνιδος ἀνέρχεται εἰς ἑκατὸν εἴκοσι φράγκα, παρὰ δὲ τοῖς Τσερεμίσοις εἰς τετρακόσια. Οἱ Τάταροι Νογαῖς λαμβάνουσι γυναῖκα ἀντὶ τριάκοντα ἀγελάδων. Ἐν ταῖς κατωτάταις τάξεσι τῶν Κιργιζ-Καϊζάκ ἐκάστη κόρη πωλεῖται ἀντὶ πέντε μέχρις ἑξ ὑποβάτων, ἐν δὲ ταῖς ἀνωτέραις, ἀντὶ διακοσίων ἵππων, πεντακοσίων ὑποβάτων, ἐνίοτε δὲ καὶ χιλίων. Παρὰ τοῖς Σαμογέταις, οἵτινες κατοικοῦσι τὰς ψυχροτάτας χώρας τῆς Ἀρκτου, ὁ σύζυγος ἀγοράζει τὴν γυναῖκα του, δεκαετίδα ἔτι, ἀντὶ τιμῆς κυμαινομένης μεταξὺ ἑκατὸν μέχρι πενήκοντα ταρανδῶν, ζώου χρησιμωτάτου εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα. Ἡ δὲ τιμὴ αὕτη ἀρκετὰ ὑπέρογκος βεβαίως φαίνεται ὅταν ἀναλογισθῶμεν ὅτι αἱ Σαμογέτιδες εἰσὶ δύσμορφοι, μικρόσωμοι, ἔχουσαι δυσαναλογα μὲν τὰ ἄκρα, πρόσωπον δὲ πεπλατυσμένον καὶ ρυπαρόν, γαστέρα προεξέχουσαν, μέτωπον στενόν, ῥίνα πεπιεσμένην μὲ μυκτῆρας ὡς τῶν κτηνῶν ἀναπεπταμένους πρὸς τὰ ἐκτός, ὀφθαλμοὺς κοίλους, μικροὺς, πονήρους, ἀγρίου ἐνίοτε, καὶ κόμην μακράν, πυκνὴν καὶ πεφρικυῖαν.

1) Ἵνα πεισθῇ τις δύναται ἰδεῖν τὰ αὐτῶν πονήματα.

2) Ἑστίας Ἀριθ. 229 σελ. 308—314. 18 Μαρτίου, 1880 ἐν Ἀθήναις.